

218 Het merkwaardigste is, dat de minister zelf dit argument met wat andere woorden overneemt. Althans in het Tweede Kamerverslag van de N.R.Ct. 15-12-34 Ocht. A lees ik, dat de minister heeft gezegd, dat er maar twee mogelijkheden waren: de slordigheid [*chaos* noemde hij het in Amsterdam, voor „Spel-lingvrede”. N.R.Ct. 12-12-34 Ocht. C] stil laten bestaan, of doen wat hij deed. „Eischt men D. V. en T. W., dan moet men in de meening verkeeren, dat men aan het onderwijs een methode kan opdringen, die het onderwijzend personeel terecht als verwerpelijk beschouwt.” (De woorden *methode* en *terecht*, mischien handig geplaatst, passen hier slecht, maar dit doet aan de strekking niets af). In elk geval is de voorstelling van den onderwijzer, die niet wil, aannemelijker dan van het kind, dat niet kan. (Vgl. al over het Wilhelmus Mr. M. in 2e K. 22 Dec.).

219 Volkomen terecht, meen ik, heeft de Heer Tilanus de „Zeven Provinciën” hierbij ter sprake gebracht. En eigenaardig is, dat de Heer Thijssen, socialist, ook zijn betoog, dat de beslissing van het taalkundig „geloof” der onderwijzers afhing, daarmede begon. *Handd.* a.v. II, 2132 (2134, 2145) 2147.

220 Eén andersdenkende in zulk een commissie kan geen kwaad, en geeft nog een glimp van onpartijdigheid. „Prof. Van Ginneken wist, wat hem boven het hoofd hing” (Marchant in *Handd.* a.v. II 2137). Zal in de pas bekend gemaakte tweede commissie Van Mierlo de rol vervullen van Van Ginneken in de eerste, en zich gemakkelijker laten belezen?

221 De Vooys, die in zijn laatste geschriftje (zie aant. 216) o.a. wil „weerleggen”, dat de propaganda voornamelijk *socialistisch en communistisch* is, begint niettemin met te erkennen, dat hij van „de partijen, die in andere opzichten behoudend zijn”, uiteraard ook voor zijn taalveranderingen niet veel bijval kan verwachten. Om te onthouden! Inderdaad, er is een nauw verband tusschen de liefde en zorg voor dit kostelijke nationale cultuurpand, en de gehechtheid aan andere ons overgeleverde geestelijke goederen bij al wie niet revolutionnair is. De Vooys kan ook niet laten, weer op „alle dagbladen van de *Arbeiders-pers*” te wijzen, die hem zoo trouw zijn gevolgd. Het Nederlandsche Vakverbond en den [rooden] Bond van Onderwijzers had hij gerust ook weer mogen aanvoeren (vgl. blz. 8 en aant. 24); hier liggen zijn natuurlijke steunpunten. — Die warme ontvangst bij heel het onderwijs („zelden door dwang”, is het veelzeggende voorbehoud), betwijfelen wij nog eenigszins. Kon men, durfde men anders? Revolutiegeest, die door toegevendheid de macht kreeg, pleegt zelf niet toegevend